

Задоволството на Дрѣнчо нѣмаше край и преданността му стана безгранична. Той използваше всичката си власт въ магарешкото сдружение и провеждаше това, което чорбаджи Спиро му наредеше. Съ «ония» своевременно се справи, като ги предостави на дрѣновицата на своя господарь.

Но и чорбаджи Спиро бѣше щедъръ. Той го обсипваше съ хиляди подарѣци и почести. Единъ день той едва неподлуди Дрѣнча:

— Ще те направя лордъ — съвсемъ сериозно му каза той.

Дрѣнчо загледа като презъ многостенна призма.

— Азъ Лордъ?...

— Да! Отъ днесъ пълната ти титла става:

— Чорбаджийското магаре, лордъ Дрѣнчо Драндибуевъ.

— Но, какъ е възможно?...

— Не се вълнувай магаренцето ми. Въпросъ на логика. Четохъ какъ англичанитѣ отъ нѣкогашния работникъ Макдоналдъ направиха лордъ. Въ жилитѣ на бая ти Спира тече английска кръвъ. Успокой се... логика...

Слуша Дрѣнчо и не вѣрва на ушитѣ си. Пъкъ и отъ логика не отбира. Но нали е за принципитѣ, бързо се досѣти:

— Принципъ значи — дума си той — когато послушността и търпението царуватъ и отъ магаре лордъ става. Ето що значи да си чорбаджийско магаре.

КИНО

Н. ЙОНКОВЪ — ВАЩАРОВЪ

Отвѣнка бѣше шумъ
и свѣтета реклами,
въ афиша пишеше:
„Една човѣшка драма“:
Отвѣнка бѣше шумъ.
И конника на Крумъ
се потеше
отъ стискане
въ дланѣта ми

И стана тъмно.
Въ бѣлия Квадратъ
лъва на „Метро“
сънно се прозина.
И изведнѣжъ шосе.
Следъ туй гора
и въ дъното небе
просторно — синьо.
И на посето,
точно на заводъ,
се срѣщатъ
две луксозни лимузини.
Това е нашия герой
и наша героиня.

Следъ удара
излиза джентълменъ
и взема
въвъ ржцѣтѣ си чилични,
като перце
премрѣлото момиче.

Отваря си очитѣ —
тѣ горятъ.
премрежватъ се
и гледатъ небосвода.
Да видишъ ти какво момиче, братъ —
като жребица отъ разплодникъ!

Въ дърветата, разбира се — славѣй.
Вали надъ тѣхъ
спокойно
синината.
Примамлива и мека зеленѣй

оттатѣкъ панцитѣ
тревата...

Единъ размазанъ Джонъ
цѣлува сладно Грета.
По устнитѣ му —
сладострастна лига.
Стига!
Кжде е тука нашата сждба?
Кжде е драмата?
Кжде съмъ азъ?
Кажете?
Въ гърдитѣ ни
опрѣнъ е за стрелба
на времето барутно пистолета,

Та можемъ ли да любимъ
и скърбимъ
съ наивната ви лековѣрность? —
Гърдитѣ ни сж
пълни съ димъ,
а дробовѣтѣ ни съ каверни.

Така ли срѣщаме на пжтъ
любимитѣ си
съ лимузини? —
Изгрѣва любовта ни въ трудъ —
срѣдъ димъ,
срѣдъ сажди
и машини.

И после — сивия животъ,
борба за хлѣбъ,
мечти неясни;
и вечеръ — тѣсното легло
въ което
неусѣтно
гаснемъ.

Това е то.
Това е драмата.
Останалото е
измама.

Истински талантливиятъ писателъ трѣбва да вижда не само онова, което е, но и онова което трѣбва да бжде, като самъ — и то съ самото си творчество взема най-активно и отговорно участие въ процеса на творческото измѣнение на действителността.

МАКСИМЪ ГОРКИ